

retningsførelsen for vidt, falder i Umuligheder, det vil sige Absurditeter, hvad Forretningsførelsen angaaer. Det ærede Medlem siger, at Forretningsførelsen indeholder et naturligt Ketsbegreb, som ingen Grundlov kan sætte tilfide, men hvad vilde det medføre ligeoverfor Rigsdagen, naar det fastholdtes i sin yderste Consequents? At Rigsdagen maatte bruge sit yderste Middel, for at tiltvinge sig de Forretningsførere, den vilde have, og hvad er det yderste Middel, Rigsdagen har til at tiltvinge sig villige Forretningsførere? Det er Finantslovens Nægtelse, men at gaae dertil er i Reglen constitutionelt absurd, kan man sige, og ligesaa constitutionelt absurd er det at ville haandhæve et Begreb, som, ført til den yderste Consequents, vilde medføre denne constitutionelle Feil eller dette constitutionelle Misgreb. Vi ere os Alle bevidste, at det er et Middel, der staaer til Raadighed; det staaer theoretisk til Raadighed, men det bruges fornuftigviis ikke, og under enhver Omstændighed, ikke for Forretningsføreren staaer i Begreb med at fuldføre Forsætningen. — dertil vil man jo ikke give ham Midler. Det ærede Medlem maa altsaa opgive at haandhæve dette Begreb længere, end det fornuftigviis kan gaae, for ikke at afføde en endnu farligere Misbrug af de constitutionelle Rettigheder.

Den af de foreliggende Paragrapher, som det egentlig forekommer mig, at den hele Forhandling, forsaavidt den ikke snarere omfatter hele Loven end de enkelte Paragrapher, ruller paa, det er § 4; jeg troer, at dersom vi blive enige om Retfærdigheden og Nødvendigheden af § 4, saa blive vi ogsaa enige om hele Resten. § 4 gaaer ud paa at bestemme Betydningen af Bevillinger, som gives efter Finantslovens Vedtagelse. Jeg vil her gjerne fremhæve den meget store Forfæjel, som der efter min Opfattelse er imellem Tillægsbevilling og Efterbevilling. Tillægsbevillingen falder efter min Maade at forstaae Sagen paa fuldstændigt sammen med Finantsbevillingen, kun at den kommer i en senere Samling; den bevilger Summer, som skulle lægges til den tidligere Bevilling for det løbende Finantsaar, og den kommer ialmindelighed og efter sin Na-

tur til at forlanges, før Pengene behøve at udgives. Den kan altsaa overveies paa samme Maade som Finantsloven, og dens hele Anlæg og Orden og Bedømmelse falder ganske sammen med Finantsloven. Efterbevilling er derimod en Fordring om forøgede Pengemidler, for at dække allerede gjorte Udgifter. Det er her, at Spørgsmaalet egentlig ligger for: Hvem skal være, og hvem er efter Grundloven den berettigede og naturlige Dommer om det Forstandige, Rigtige, Beleilige og Betimelige i disse Udgifter? Hovedspørgsmaalet er, om det er Rigsretten eller Rigsdagen. Jeg vil strax bemærke, at der efter min Opfattelse maaskee er et Savn her, men det er saa et Savn i Grundloven, naar der nemlig ikke er taget nogen speciel Bestemmelse med Hensyn til disse Nægtelsestilfælde, thi der bliver det ikke Rigsdagen, der bliver den afgjørende; da enhver Nægtelse, som falder paa den hele Lov, tilintetgjør Loven saaledes, at den ikke kan komme videre, saa bliver det kun den ene Deel af Rigsdagen, der bliver den Afgjørende, og forsaavidt der her kun kan være Tale om Finantslove, bliver det i Birkeligheden kun Folkethinget. Det er maaskee den svage Side ved den hele Sag, og det burde maaskee i Tilfælde af den Natur komme til — jeg skal ikke kunne sige paa hvilken Maade — at blive hele Rigsdagen, der var den afgjørende; derved svækkedes Folkethingets Ret til at være Anklagemagt dog ikke, thi det vilde da beroe paa det, om det, efterat Nægtelsen var indtraadt, vilde optræde som Anklager eller ikke. Denne Bemærkning gjør jeg kun for at henlede Opmærksomheden paa, hvor jeg troer den svage Side er, og da man har søgt, at der er en saadan Svaghed, da man synes at mene, at den ligger i, at Folkethinget, der er den bevilgende Myndighed, tillige bliver den afgjørende Domstol over den allerede gjorte Udgifts Berettigelse, saa har man villet henvende sig til en anden Bevillingsmyndighed, og der har man søgt Rigsretten. Det troer jeg er Feilen.

Det kan være rigtigt, at man søger at finde en modererende Indflydelse ligeoverfor Folkethinget, ligeoverfor den ene af Rigsdagens Afdelinger, men det kan umuligt blive Rigs-